

ÅBENT BREV TIL MEDLEMMERNE AF FOLKETINGET FRA FORMAND FOR DANMARKS FISKERIFORENING FISKESKIPPER SVEND-ERIK ANDERSEN

” Vi kræver en politisk anerkendelse af, at fiskeriet er et legalt erhverv og at alle typer fiskeri er ligeværdige

Det kan vel ikke være vanskeligt for danske politikere at skrive under på?

” Vi kræver, at der politisk skaffes fisketid (altså kWhavdage) nok til, at vi danske fiskere kan fiske de danske kvoter

Er det ikke kun naturligt?

” Vi kræver, at blive omfattet af økonomiske hjælpepakker med samme effekt for vort erhverv, som den hjælp, der ydes til andre primærerhverv

Er det urimeligt?

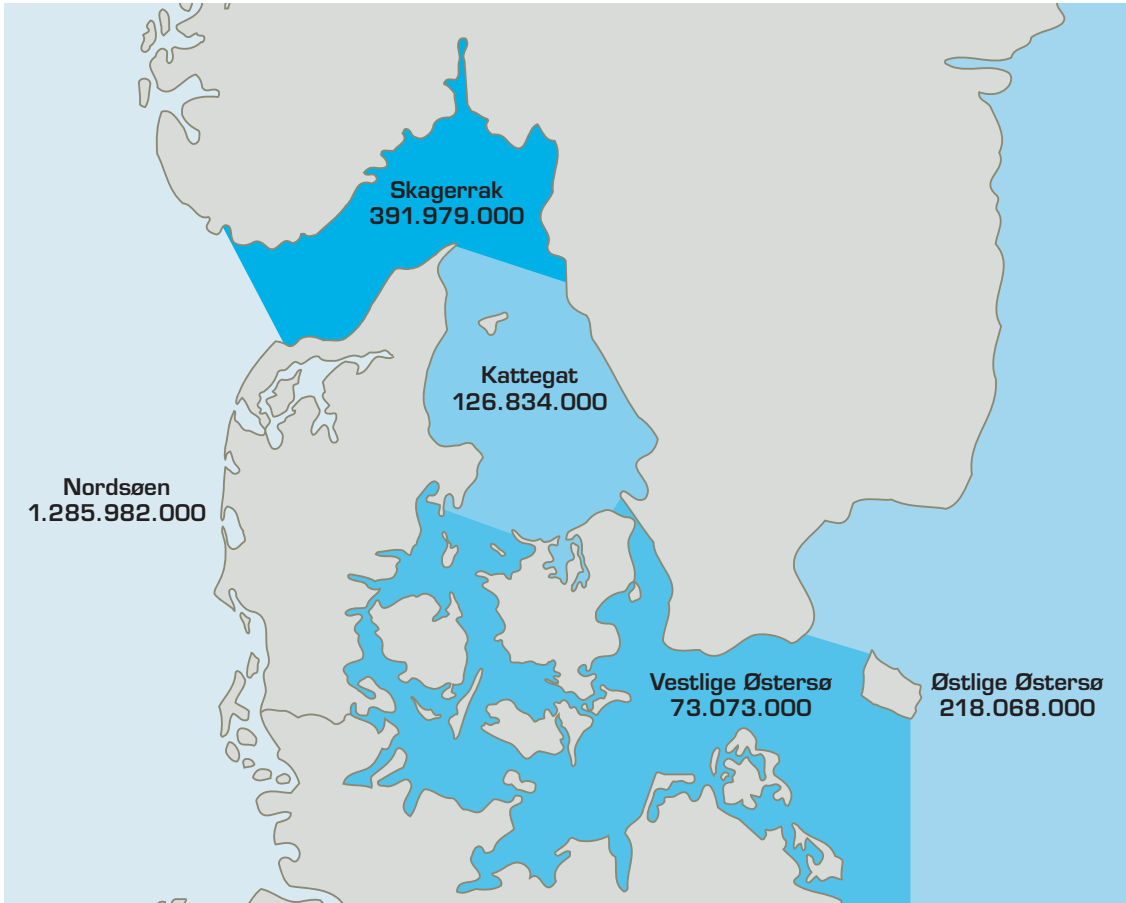

”

Jeg har i møder med politikere i den senere tid mødt stor forståelse for fiskeriets situation, nu er det tid til handling - Svend-Erik Andersen

---

Danske fartøjers landinger i 2009 (i kr.)

Kilde: Fiskeridirektoratet

Landinger fra andre lande: 117.201.000 kr.**Samlet landingsværdi i 2009: 2.213.136.000 kr.**

DANSK FISKERI I LANGSOM MEN SIKKER KVÆLNINGSDØD

En historie fra det virkelige Danmark

Kvoterne for de vigtigste danske fiskearter har i de senere år været stigende. Det er godt nyt for os fiskere, det er godt nyt for forbrugerne i Danmark og udlandet, som jo derved får adgang til stigende mængder naturlige, fremragende fødevarer, og det bør vel også være godt nyt for miljøorganisationer og andre medlemmer af den "professionelle bekymringsindustri".

En ganske frisk analyse viser, at danskernes forbrug af fisk er stigende. Det er også godt nyt, især naturligvis for dem, der spiser fisken, men også for os andre og for samfundet som helhed – fisk mindsker risikoen for hjerte-kar sygdomme osv. osv.

Hvorfor så ytre sig i den nuværende situation?

Fordi dansk fiskeri langsomt, men sikkert er ved at blive kvalt.

Lad mig fortælle lidt om fiskeriets situation.

Siden 1987 har Danmark arbejdet kraftigt og målbevidst på at skære fiskerflåden ned, både antallet af fartøjer og fartøjernes kapacitet til at fange og lande fisk. Det er lykkedes både gennem offentlige ophugningsordninger og private sammenlægninger, så vi nu har mere end halveret fangstkapaciteten.

Denne reduktion har fulgt det politiske ønske om at bringe flådekapaaciteten i balance med de kvoter, som vi har til rådighed. Vi er stort set på plads i Danmark, som et af de få lande i EU.

En opgørelse fra januar 2010 viser, at

- i Danmark har vi kun ca. 600 fiskefartøjer over 10 meter (altså større end joller) tilbage i det traditionelle fiskeri efter torsk, rødspætter, jomfruhummer, søtunger og andre traditionelle spisearter.

Efter en kæmpe omlægning af fiskeriet i årene 2002 til 2007 har fartøjerne nu deres egne kvoter (eller kvoteandele, som det hedder i teknisk sprog) og de kan selv beslutte, hvornår de ønsker at fange deres fisk. Større kvoter og færre fartøjer, det burde være opskriften på gode forhold. Det er desværre ikke hele sandheden.

Vi må selvfølgelig kæmpe med de samme problemstillinger som alle andre:

- Finanskrisen betyder, at det er ekstra svært og dyrt at opnå kredit i pengeinstitutterne, hvis de overhovedet er til at komme i nærheden af.
- Forbrugernes tilbageholdenhed har betydet, at de dyrere varer er svære at sælge og derfor er styrtdykket i pris til halvdelen eller derunder – altså prisen til fiskeren. Det gælder arter som pighvar, søtunger og jomfruhummer.

- Import af fisk til det europæiske marked fra lavprislande er eksploderet, specielt importen af pangasius fra Vietnam. Markedet er globaliseret og frit, så alt kan praktisk taget komme ind uden nævneværdig kontrol.
Man regner med, at importen af pangasius til EU når 800.000 tons i 2010 ud af en total produktion i Vietnam på 2.000.000 tons. Ingen beskæftiger sig med udledningerne i Mekong floden, hvor opdrættet finder sted.
- Vi har et højt omkostningsniveau, både i form af lønninger til ansatte, betalinger til den serviceindustri, som leverer til os, og også naturligvis vore brændstofudgifter.

Ud over disse generelle forhold, som kan genkendes fra andre dele af fødevarerbranchen, må dansk fiskeri kæmpe med specifikke problemstillinger, nemlig:

- Markedet for fladfisk, altså primært rødspætter, normalt et stort tysk marked, ser ud til at være forsvundet, bl.a. fordi de toneangivende tyske supermarkedskæder (og vel snart forfulgt af de danske) forlanger, at den vildt fangne fisk skal være bæredygtighedsmærket, ellers vil de ikke sælge den.

I dansk fiskeri investerer vi store summer i at få denne bæredygtighedsmærkning (for alle arter i alle fiskerier), så vi har adgang til markedet. Det er også bureaukratisk, kan vi nå det?

Det er interessant at bemærke, at Danske Fiskeres Producent Organisation i 2009 købte rødspætter op på markedet, fordi ingen andre ville købe dem. Vi købte ca 1,1 millioner kg til ca 8,00 kr. pr. kg.

Jeg synes ikke, at 8,00 kr. pr. kg er meget for en nyfanget, frisk fødevarer af højeste kvalitet.

- Markedet for torsk og torskefisk er kollapsedet, fordi Norge sælger kraftigt på det europæiske marked, deres marked for saltet torsk til Portugal er delvis ude af funktion. Og fordi Island sælger til lave priser, naturligvis for at skaffe valuta til landet.
- Samtidig med, at priserne til danske fiskere er kollapsedet kan det konstateres, at detailpriserne på fisk i Danmark er steget – noget, som måske burde få konkurrencemyndighederne på banen. Danske fiskere sælger hovedparten af vore fisk på offentlige auktioner, så vi er desværre det, der hedder "price takers", ikke "price setters".

Vi har før været ude for ugunstige markedssituationer, hvor vi skulle igennem en periode med lave priser, før det igen blev bedre, men denne gang er der udsigt til, at når bedringen kommer i markederne, så er dansk fiskeri der ikke mere.

Vi er nemlig ikke blot begrænset af, hvor meget vi må fiske og lande i form af fiskekvoter.

Danske fiskere er begrænset af, hvor lang tid vi må være på havet for at fange fisken.

Det lyder helt vanvittigt - og det er det også.

Siden 2003 har vi i EU's fiskeripolitik været omfattet af torskegenopretningsplaner – næsten alle initiativer omkring fiskeriet i vore havområder fra Nordsøen til Østersøen har været koncentreret om torskebestandenes situation. Dette har betydet, at alle fartøjer, som kommer i nærheden af at fange en torsk - og det er i Danmarks tilfælde langt de fleste – har været underlagt havdage begrænsninger, altså begrænsninger i, hvor mange dage om måneden eller om året hvert enkelt fartøj må være til havs.

Fra 1. februar 2009 blev dette havdagesystem afløst af et såkaldt kilowattdagesystem, hvor dagene nu er knyttet til motorkraften målt i effekt eller kiloWatt, som er en måleenhed (vi kender den fra vores læselamper, men den kan også bruges til skibsmotorer).

Uden at gå ind i hele det lange forhandlingsforløb, som danske fiskere har været igennem sammen med og over for vort Fiskeridirektorat i Fødevareministeriet, kan vi her nøjes med at konstatere, at vi ikke har kWdage nok til at fange de danske fiskekvoter. Vi troede, at vi med de kraftige kapacitetsreduktioner i den danske flåde i årenes løb, var uden for farezonen, men nej.

(Andre lande, som ikke har taget hul på denne lovgivning, selv om det er EU-forordningsbestemt, har det nemmere end Danmark!)

Måske kan vi hutle os igennem i 2010, hvis vi "kan finde ekstra dage", men så er det også slut. Fra 2011 vil vi komme længere og længere ind i ikke at have tid nok til at fiske vore kvoter (og spørg så lige vore overenskomstvenner i 3F hvordan de mener, at det påvirker arbejdspresset og arbejdsmiljøet!).

Det går først galt i Kattegat. I Kattegat skal indsatsen, altså antallet af kWhavdage reduceres med 25% om året, indtil torsken er genoprettet. Torsken er næsten uden betydning i Kattegat, på nuværende tidspunkt fanger vi vel i gennemsnit kun 5 torsk pr. fisker pr. fiskedag. Torsken udgør ca. 3% af landingsværdien af fisk i Kattegat. Vigtigere er jomfruhummer, rødspætter og søtunger. Men i løbet af de næste 3 år, hvor der ikke er udsigt til, at torsken får det markant bedre, vil fiskeriet målt i kWhavdage blive reduceret med 25% år efter år til næsten ingenting.

Skal vi starte med at lukke havnene fra syd, altså Hundested, Gilleleje, Grenaa, Bønnerup, eller fra nord, altså Læsø, Strandby, Hals....?

Konsekvensen er klar.

Efter Kattegat går det galt i Nordsøen og Skagerrak. Her er reduktionskravet ikke så stramt som i Kattegat, det er "kun 10% om året", men effekten bliver den samme – blot på en anden baggrund, nemlig en stigende torskebestand.

Uanset at torskebestanden stiger og uanset at kvoterne for torsk stiger bliver antallet af fiskedage, målt som kWhavdage, sat ned og ned, så hverken torsken eller alle de andre arter, der fanges sammen med torsken, kan fanges (Det er fordi torskebestanden ikke hurtigt nok stiger kraftigt nok til at sætte reduktionerne i kWhavdagene i genopretningsplanen ud af kraft).

Så kan vi begynde diskussionen igen af, i hvilken rækkefølge, vi skal lukke havnene, fra nord eller fra syd?

Torskefiskeriet i Østersøen er også styret af både dage og kvoter. I den østlige Østersø er reduktionerne i fiskedage sat i stå på grund af den meget positive bestandsudvikling for torsk, men i den vestlige Østersø har vi samme problemstilling som i Nordsøen med 10 procents reduktion år efter år.

Mange taler meget om bevarelse af kystfiskeri og bevarelse af de små havne – det er vigtigt – men det er også vigtigt i denne forbindelse at erindre om, at fiskeriet fra Esbjerg er væk, fiskeriet fra Frederikshavn er væk, kun få er tilbage i Hundested og bornholmsk fiskeri er kun en skygge af sig selv.

Alt dansk fiskeri er i øjeblikket i fare, og dermed er også følgeindustrien og lokal-samfundene i yderområderne truet.

I dansk fiskeri er vi hårdt ramt. Jeg vil gerne opstille danske fiskeres krav til fremtiden sådan:

” Vi kræver en politisk anerkendelse af, at fiskeriet er et legalt erhverv og at alle typer fiskeri er ligeværdige

Det kan vel ikke være vanskeligt for danske politikere at skrive under på?

” Vi kræver, at der politisk skaffes fiskeritid (altså kWhavdage) nok til, at vi danske fiskere kan fiske de danske kvoter

Er det ikke kun naturligt?

” Vi kræver at blive omfattet af økonomiske hjælpepakker med samme effekt for vort erhverv, som den hjælp, der ydes til andre primærerhverv

Er det urimeligt?

Hvis disse krav opfyldes, skal vi nok prøve på at kæmpe os igennem til markedet giver os bedre tider, for vi har i Danmark de mest kontrollerede og de mest bæredygtige fiskerier i verden.

Jeg har i møder med politikere i den senere tid mødt stor forståelse for fiskeriets situation, nu er det tid til handling.

Med venlig hilsen

Svend-Erik Andersen

